

15 Maart 1919.

No. 6.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Er bestaat zulk een ding niet als onstoffelijke zelfstandigheid. Alle geest is stof, doch is fijner en reinere en kan alleen door reinere oogen onderscheiden worden. Wij kunnen dezelve niet zien; doch wanneer onze lichamen gereinigd zijn, zoo zullen wij zien dat het alles stof is.

Joseph Smith.

DE HOOFDBRON VAN MACHT.

door ORSON F. WITHNEY.

Vertaald door JAN DE GRAAF.

Eens had ik een onderhoud met een doktor in de godgeleerdheid, evenwel was hij niet van de orthodoxe school, en het onderwerp van ons gesprek was geloof. Hij trachtte mij te overtuigen, dat het een allesbehalve bewonderenswaardig iets was. Zelfs noemde hij het verachtelijk, verklarende dat het eenvoudig bestond door een „willen gelooven”, een absoluut alles gelooven, hoe onmogelijk en ongerijmd ook. In het kort, hij noemde het louter lichtgeloovigheid, niets anders. Toen ik verwees naar geloof als een geestelijke kracht, zeide hij, dat ik aan deze uitdrukking een waarde hechte, welke zij in werkelijkheid niet bezat en waarvoor geen waarborg was. Ik herinnerde hem aan de woorden van den Heiland: „Zoo gij een geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tot dezen berg zeggen: Ga henen van hier derwaarts, en hij zal henen gaan; en niets zal U onmogelijk zijn,” (Matth. 17:20), waarop hij spottend opmerkte: „O, men heeft houweelen en schoppen noodig om bergen te verzetten.” En zoo moet het gedaan worden als men geen beteren weg kent. Maar wat omtrent het geloof dat men noodig heeft om houweelen en schoppen te hanteeren? Alle energie vindt haar oorsprong in geloof. En of nu bergen worden verzet door houweelen en schoppen of door cyclonen en aardbevingen, door een mensch of door den Maker, het is geloof dat de handeling voorafgaat en haar mogelijk maakt.

Geloof in zijn verschillende graden gelijkt soms op louter lichtgeloovigheid. De onwetende wilden, wien door een der kolonisten van Nieuw-Engeland was verteld geworden, dat indien zij buskruit plantten, er ook buskruit zou groeien, geloofden het, nog niet hebbende

ervaren dat de blanke man kon liegen. Daarom gaf de roodhuid zijn kostbare bontvellen in ruil voor een kleine hoeveelheid buskruit en plantte het, alzoo blijk gevende van zijn vertrouwen in het woord van den kolonist. Maar natuurlijk volgde het begeerde resultaat niet, want geloof, om krachtadig te zijn, moet op waarheid gebaseerd zijn, en ofschoon hooger dan de rede, moet een verstandelijk fundament hebben. De geest der waarheid moet het inspireeren. Dat was niet het geval met den armen misleiden Indiaan; hij legde zijn vertrouwen in een leugen en kwam bedrogen uit. Toch werd er iets goeds uit geboren; hij leerde er de leugenachtigheid van de woorden van den kolonist uit kennen. Het planten bracht geen buskruit voort, maar een wijzer geworden Indiaan. Had het geloof van den Indiaan een beteren grond gehad, dan was het een volmaakt geloof geweest, intelligent, redelijk en geïnspireerd door den hemel, het zou dan buskruit hebben voortgebracht of ieder ander product, door de allesbevattende elementen rondom hem. En dat ook, zonder zaad te zaaien of eenig kunstmiddel te gebruiken. De wonderen van den Heiland, Zijn veranderen van water in wijn, Zijn wonderlijke voeding van de menigte, Zijn wandelen op de golven, het genezen der zieken, het opwekken der dooden en andere wonderlijke dingen, wat waren zij anders dan manifestaties van een allesvermogen geloof?

Het bezit van zulk een geloof, is het bezitten van de macht bergen te verzetten zonder houweelen of schoppen, niettegenstaande het beweren van mijn sceptischen vriend. Zulk een geloof is niet te verwarren met onwetende lichtgeloovigheid. Het is een heilig verstand, werkende door natuurlijke beginselen en door natuurlijke processen. Natuurlijk, ofschoon onbekend aan „den natuurlijken mensch” en door hem bestempeld als „bovennatuurlijk”. Wanneer de Heiland sprak over het geloof dat bergen verzette, mat Hij natuurlijk den omvang van dat geloof niet af bij de grootte van het mosterdzaadje. Ook beschouw ik het niet als een Oostersch verschijnsel, een hyperbool, zooals wij vinden in de verklaring der apostelen, dat „als al de dingen welke Jezus deed in boeken waren geschreven, de wereld hen niet zou kunnen bevatten” (John. 21:25). Neen, ik geloof dat de Heiland bedoelde, met zijn verwijzing naar het mosterdzaad, dat als iemand de heilige wet wilde gehoorzamen, gegeven voor zijn leiding en bestuur, even geloovig als dat uiterst kleine zaadje de wet gehoorzaamd, waardoor zijn groei wordt geleid, hij oneindig meer macht zou hebben dan hij nu heeft, ja, zelfs de macht om bergen te verzetten. Ik heb sterk steenen plaveisel omhoog geduwd en gebroken gezien door de geleidelijke groei en uitzetting van een zaadje of een wortel. De mensch, het edelste werk van God, schijnt in sommige opzichten bij andere schepselen ten achter te staan. De aarde „vervult de mate harer schepping en overtreedt de wet niet” (L. en V. 88:25).

Kon dat ook worden gezegd van den mensch „de Vorst der Schepping”?

Geloof is het kloppend hart van het heelal, de drijfveer van alle beweging, de oorsprong van alle handeling. Niets werd ooit volbracht, hetzij klein of groot, alledaags of buitengewoon, dat niet ontsproot uit vertrouwen in een Macht, hetzij menschelijk of bovenmenschelijk, welke tot handelen aanzette. Het laat geen twijfel dat het juist dat was, hetwelk Columbus de zee deed oversteken; het was geloof, de werkende kracht van den Geest des Heeren (1 Nephi 13: 12). Het gaf kracht aan den arm van Washington en gloed aan zijn ziel, het gaf hem en zijn uitgeputte regimenten kracht te strijden in koude en hitte en de ellende van zeven lange jaren te doorstaan, teneinde zich de vrijheid van hun land te verzekeren. Het inspireerde ook Hamilton, Jefferson, Franklin en andere patriotische vaders, die breed en diep de fundamenten hebben gelegd van deze machtige Republiek (Amerika). Het was zonder twijfel de groei en bloei van naties, dat mannen in alle eeuwen en in alle landen noopte om te onderwijzen, te lijden en zich op te offeren voor het welzijn van hun medemenschen. Het is geloof dat zulke dingen te voorschijn brengt. Twijfel vernietigd, geloof vernieuwd. De mannen en vrouwen, die vanaf den beginne deze wereld hebben bewogen, waren mannen en vrouwen die geloofden. En „de Heer geeft aan alle natiën, van hun eigen natie en taal, om Zijn woord te leeren; ja, in Zijn wijsheid alles wat Hij noodig acht dat zij zouden hebben” (Alma 29: 8).

Carlyle schildert in schoone bewoordingen de verandering af welke over de Arabieren kwam, toen zij een geloovig volk werden. Deze groote denker zegt: Het was gelijk een geboorte van duisternis tot licht; eerst hierdoor kwam Arabië tot leven. Een arm herdersvolk dat onopgemerkt in woestijnen rondzwierf sinds de schepping der wereld; een heldenprofeet (Mahomet) werd tot hen gezonden met een boodschap welke zij konden gelooven; en zie, het onopgemerkte werd wereldbekend, het kleine werd groot; binnen een eeuw daarna was Arabië van Granada aan den eenen kant en Delhi aan den andere, schitterend in dapperheid en luister en was het licht van genieën. En gedurende lange eeuwen liet Arabië haar invloed gelden op een groot gedeelte der wereld. Geloof is machtig, levengevend. De geschiedenis van een natie wordt vruchtbaar, zielverheffend en groot, zoo spoedig zij geloovig wordt. (Heroes and Hero Warship. Lect. II). Deze zelfde filosofie, met veel grooter nadruk, is van toepassing op het Christendom en zijn wonderlijke gevolgen. Geloof in den heiligen Nazareener is het wat christelijke naties zoo machtig heeft doen bloeien; dat het Christendom in staat heeft gesteld, ondanks zijn dwalingen, de verwoesting van keizerrijken te overleven en bestand te zijn tegen den tand des tijds. Het is het geloof in ieder volk, zijn

vertrouwen in een Macht, dat de hoofdbron van Kracht in zich sluit. Doch geloof moet op waarheid gegrond zijn. Aanmatiging en vormen hebben geen reden van bestaan. Geveinsdheid is de ergste vorm van ongelooft. Oprechte afgodendienst is verre te verkiezen boven geveinsde vereering. Beter wierook gebrand voor Diana, geloovende dat het goed is, dan gebogen voor Christus in harteloze huichelarij. Het machtige Rome viel niet dan nadat het opgehouden had met de oprechte vereering van zijn afgoden in het Panthéon. Het roemrijke Griekenland bezweek niet dan nadat zijn geloovigen twifelaars waren geworden; nadat geloovig enthousiasme verdrongen werd door sceptische wijsbegeerte, nadat de vereering van vrijheid, bevalligheid en schoonheid was verlaagd tot ongebreidelde hartstocht en vurige zinnelijkheid. Geen natie was ten prooi aan verwoesting dan nadat zij zichzelf niet gelijk bleef, ontrouw werd aan de ware beginselen van succes, waarvan de grondslag geloof is.

In onzen eigen tijd zijn wij getuige geweest van het droevige schouwspel, hetwelk een groote natie ons gaf, dat zijn heerschende machten afkeerde van Christus, een goddelooze wijsbegeerte huldigende inplaats van geloof. Terzijde zettende alle rechtvaardige en barmhartige beginselen van het Evangelie voor het onware en valsche denkbeeld dat macht recht is. Ongekende wreedheden werden door hen bedreven, alzoo toonende wat wetenschap vermag wanneer het scheidt van God en moraal. En wat is het resultaat? Duitschland, het land van Goethe, Wagner en ook hélaas van de Hohenzollerns en Hindenburg, heeft, inplaats van de schitterende positie welke het dacht in te nemen in de wereld, zijn standplaats verloren en is door zijn dwaze eierzucht tot algemeene verwoesting gebracht. En het eenige middel dat het nu kan redden en het weer kan oprichten uit de ellende waartoe het is vervallen, is geloof in den waren God en de werken welke door dat geloof worden gewrocht.

God werkt met den mensch overeenkomstig zijn geloof. Gedurende Zijn aardsche loopbaan volbracht de Heiland vele groote wonderen, gewrocht door geloof, Zijn eigen geloof; doch de meesten van hen werden volbracht door het overvloedige geloof in de harten der menschen zelf. In andere plaatsen kon Hij niet zoovele machtige wonderen doen „van wege hun ongelooft”. Geloof is een gave van God, evenwel wordt het niet verward geschonken noch in strijd met de rede. Zij die Hem het beste dienen, bezitten het het meest. God is niet de schepper van geloof. Het is een vanzelf ontstaand beginsel. Doch hierdoor schiep Hij het heelal, bestuurt het en heeft heerschappij er over. Het is door Zijn geloof dat alle dingen zijn. Indien God twifelde, zou de wereld niet langer kunnen bestaan.

Geloof is het eerste beginsel van geopenbaarde Godsdienst en de grondslag van alle rechtvaardigheid. Alzoo zegt „Mormonisme” (Lezingen

over Geloof 1:1, 9, 10). Met andere woorden, het is de eerste stap naar de zaligheid, van eeuwige vooruitgang, zooals Christus de rots is waarop het is gebouwd. Een standvastig geloof in Hem is noodzakelijk de eerste stap op den weg naar volmaking. Geloof is de grond welke wonderen voortbrengt.

„Alle dingen zijn mogelijk hen die gelooven”.

Verslag van de Amsterdamsche Conferentie.

Zooals reeds eerder vermeld was, is bovengenoemde conferentie gehouden op Zondag 23 Februari l.l. Volgens gewoonte waren vele leden van buiten de stad opgekomen, om van hunne belangstelling blijk te geven, niettegenstaande de niet al te gunstige weersgesteldheid.

De morgenvergadering, gehouden in gebouw „Casino,” ving om 10 uur aan en werd door President Mahonri A. Josephson geopend door „O, mijn Vader,” te laten zingen. Gebeden door Ouderling Alvin J. Teuscher. Het koor zong daarna „Verheugt u nu, de nacht vliedt heen.”

Door den leider werd een hartelijk woord van welkom gesproken en de aandacht gevraagd voor de verschillende sprekers, waarvan de eerste was Ouderling Wilford Hilton van Rotterdam. De Heiligen der Laatste Dagen verschillen zeer veel met anderen, wat aangaat het aanvaarden van de waarheden van het Evangelie. Wij gelooven aan een voorbestaan der geesten en dat wij geschapen zijn naar het beeld van God en bezielde zijn met de goddelijke eigenschappen. Elk mensch heeft een vrijen wil en elk schepsel kan kiezen tusschen goed en kwaad. Wij gelooven aan een opstanding van alle menschen en dat allen geoordeeld worden naar hunne werken. Wij gelooven dat elk mensch het recht toekomt te gelooven hoe en wat hij wil en wij gelooven te moeten onderdanig zijn aan hen, die over ons gesteld zijn.

Ouderling Herbert E. Williams, van Utrecht, was de volgende spreker. De vraag wordt ons dikwijls gesteld: „Waarom zijt gij hier om het Evangelie te prediken? Wij bezitten het reeds!” Maar elke bijbel-student weet wel dat de beginselen, welke Jezus Christus verkondigde, nu niet meer geleerd worden. De afval was oorzaak dat allerwege kerken werden opgericht en men menschenleeringen ging invoeren. De doop door Jezus en de Apostelen geleerd, was en is nog noodzakelijk tot zaligheid. Wij zijn hier in dit land om te verkondigen, dat het Evangelie weder hersteld is en allen die gehoorzaamheid er aan willen betoonen, bij volharding zalig zullen worden.

Door een dubbel kwartet werd een lied, getiteld „Bede” gezongen,

waarna Ouderling Rulon J. Sperry, President van de Arnhemsche Conferentie, als spreker geroepen werd. Wij gelooven, zeide hij, dat de beginselen van het Evangelie zijn: geloof, bekeering, doop tot vergeving der zonden en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes. Om deze verordeningen te bedienen, is autoriteit noodig en deze komt door middel van het Priesterschap. Elkeen die bediend in de verordeningen van het Evangelie moet een drager zijn van het Priesterschap, d. w. z. een dienstknecht van God zijn. Elkeen die in de dagen der Apostelen geroepen werd, werd verordineerd door oplegging der handen van hen, die de macht en autoriteit daartoe ontvangen hadden. Spr. haalt eenige voorbeelden aan en zegt dat Joseph Smith op dezelfde wijze het priesterschap ontvangen heeft.

Tot slot werd door het koor gezongen, „Gods werk is ons zeer wonderbaar”, waarna Ouderling Johannes H. M. Meijer met dankzegging eindigde,

's Middags om 2 uur kwam men weer bijeen, maar nu in 't gewone vergaderlokaal in de Nes. „Boven de sterren,” werd door allen gezongen, waarna Ouderling Jac. J. van Langeveld een zegen vroeg. Vervolgens werd „Eere den man, welke sprak met Jehova” gezongen. Twee kinderen werden ingezegend, waarna Ouderling Francis O. Jones van Utrecht het woord verkreeg. Hij sprak over openbaring. De Christenen beweren geen openbaring vandoede te hebben, maar daarmede bewijzen zij niet in den bijbel te gelooven. De Profeten en Apostelen ontvingen openbaring en daarop was Christus' Kerk gesticht geworden. Spreker wijdde nog enkele woorden aan de kinderdoop. Christus riep de kinderen tot zich, zeggende ze, maar doopte hen niet. Kinderen hebben geen zonde, omdat zij geen wet kunnen overtreden en zonde is overtreding der wet.

Ouderling Alvin J. Teuscher was de volgende spreker. „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn, ”enz., koos hij tot onderwerp. Men beweerd, dat die andere schapen de heidenen zijn, maar de heidenen hoorden nimmer Zijnen stem. Spreker verhaalt in 't kort de geschiedenis van Lehi, hoe hij Jeruzalem verliet met zijne familie en na vele wederwaardigheden in Amerika landde. Zijne nakomelingen ontwikkelden tot groote volkeren en het was onder hen, dat Jezus, nadat Hij ten hemel was gevaren, weder afdaalde en Zijne stem liet hooren. Zij waren de andere schapen, volgens Jezus' eigen getuigenis. Na aangemoedigd te hebben om het Boek van Mormon te lezen, waarin deze dingen beschreven worden, eindigde spreker.

Zendings-President John A. Butterworth stelde de autoriteiten der Kerk voor, welke door algemeen handopsteken erkend werden. Daarna sprak hij over het bestaan van God. Wij weten dat er een God is, omdat wij gevoelen dat hij leeft. God openbaart zich en

deed dit ook vroeger. De oude patriarchen wisten niet dat God leefde omdat de bijbel het hun leerde, want dat boek bestond toen niet maar zij wisten het, omdat God zich openbaarde. Saulus ontving eveneens onmiddellijke openbaring en God zal openbaring blijven geven wanneer Hij dit noodig acht.

Gezongen werd „Wat is het Evangelie,” waarna Ouderling Klaas Kaper met gebed eindigde.

De avond-vergadering werd weder in het gebouw „Casino” gehouden en ving aan om 7 uur. „Nader, mijn God, tot U!” was de openingszang en Ouderling Rulon J. Sperry vroeg een zegen. Door het koor werd gezongen „O, hoe lieflijk is Zion.”

Als eerste spreker werd Ouderling-Jac. J. van Langeveld, President van de Rotterdamsche Conferentie, geroepen. Hij sprak over de vrije wil des menschen en hoe de mensch voor zichzelf kon kiezen tusschen goed en kwaad. Het is een leerstelling, welke door God is ingesteld geworden en dwang uitoefenen is niet in overeenstemming met het karakter van God. Nooit werd door de profeten verkondigd dat God de menschen zou bekeeren, maar altijd deden zij hooren: „Bekeert u, bekeert u.” Zoo was het ook met Johannes de Dooper, met Christus en de Apostelen. Niemand wordt tot zaligheid gedwongen, niemand tot verdoemenis.

Door een dubbel-kwartet werd een zendinglied gezongen, waarna Ouderling Leslie N. Andrus het woord verkreeg. Hij verklaarde waarom wij Mormonen genoemd worden en trachtte aan te toonen waarom het Boek van Mormon een goddelijk verslag is. Spreker sprak over de ongehoorzaamheid der Lamanieten, hun opkomst en verval en hoe Jezus ook onder de Nephieten verscheen om hun de boodschap der zaligheid te brengen. Mormon was een profeet onder die Nephieten en het is naar aanleiding van dien naam, dat wij Mormonen genoemd worden.

Zuster Schnieder zong een solo, waarna President Mahonri A. Josephson het woord nam. Verschillende beginselen der zaligheid zijn hier verkondigd geworden. Wat is echter zaligheid? Zaligheid is om buiten de macht van Satan geplaatst te worden. Het is ook iets wat vermeerderen kan, grooter worden en dit wordt bereikt door goed te zijn voor anderen. Kinderen werden door Jezus zalig verklaard, en staan daarom buiten het bereik van Satan. Zij worden wel in zonde ontvangen, maar niet met zonde. Nog wordt een enkel woord gewijd aan de geesten, welke weder naar God keeren, die hen gegeven had, om aan te toonen, dat bij de geboorte het kind geen zonde heeft.

Als laatste spreker trad President John A. Butterworth op. Om in God te kunnen gelooven moeten wij weten wie Hij is. Er zijn bewijzen te over in de natuur, waardoor wij weten kunnen dat er een God bestaat. Spreker haalt bewijzen aan van sterren, dieren en

planten, daardoor bewijzende dat een macht werkende is in het heeal die buiten het bereik der menschen staat. Door de handelingen der menschen zullen wij God niet leeren kennen, want die zijn volkomen in strijd met de goddelijke eigenschappen, maar de Schriften getuigen van Hem. De mensch is geschapen naar Zijn beeld. Jezus zeide: „Die Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien, want Ik en de Vader zijn één.” Welnu, wij gelooven in den God van den Bijbel en wij weten dat Hij leeft, omdat Hij Zichzelve ook in deze laatste dagen geopenbaard heeft.

Nog werd door den leider een woord van dank gesproken voor de trouwe medewerking van allen, die hunne krachten gewijd hadden aan het welslagen van deze conferentie.

Het koor zong: „O zeg, wat is waarheid?” waarna Ouderling Willem van Os deze welgeslaagde conferentie met dankzegging sloot.

Hoeveel Joden er zijn.

Aan een studie van dr. Ruppin over het aantal der Joden op de wereld, is ontleend, dat dit in het jaar 1915 bedroeg: $13\frac{1}{4}$ millioen, een getal, dat nog nimmer in de Joodsche historie is bereikt. Bij het begin der gewone jaartelling waren er slechts $4\frac{1}{2}$ millioen Joden. Dit getal nam langzamerhand af, werd in de vorige eeuw weer bereikt, maar heeft zich in de laatste honderd jaar verdrievoudigd. Op het einde der zeventiende eeuw waren er, volgens Ruppin, slechts $1\frac{1}{2}$ millioen Joden. Op het oogenblik is de toeneming der Joden niet zoo sterk meer als in de vorige eeuw, maar toch acht dr. Ruppin waarschijnlijk, dat in den loop der tegenwoordige eeuw het aantal Joden zal stijgen tot 25 a 30 millioen. Het hoogste relatieve bevolkingscijfer bereikten de Joden in Palestina, waar zij ten getale van 100,000 wonen, d.i. 1400 per 10,000 inwoners.

Het *Weekblad voor Israëlitische Huisgezinnen* teekent hierbij aan: „Dr. Ruppin kende de nieuwste Amerikaansche telling nog niet, volgens welke het aantal Joden nog met 500,000 dient vermeerderd te worden, zoodat het op $14\frac{1}{4}$ millioen kan worden gesteld. In 1917 woonden er alleen in de Vereenigde Staten 3,012,141 Joden.

Welke beginselen van intelligentie wij ook in dit leven verwerven, deze zullen met ons in de opstanding voortkomen. En indien een persoon meer kennis en intelligentie in dit leven verkrijgt dan een ander, door zijn ijver en gehoorzaamheid, zal hij zooveel meer vooruit zijn in de toekomstige wereld.

JOSEPH SMITH.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD.

Eenige wenken aangaande de opvoeding der kinderen.

(Ingezonden.)

Eenige gedachten en ervaringen daaromtrent, welke ik wil geven, in de hoop ze tot nut van onze kleinen zullen komen. Ja, wel onze kleinen, maar in de eersten plaats Gods kleinen. 't Zijn slechts de panden, aan ons afgestaan voor een zekeren tijd, en is die tijd somskort, 't is steeds onze plicht, te zorgen ze zoo rein mogelijk aan den Vader weder te kunnen geven. Daar is heel wat voor noodig.

Niettemin wij willen trachten ons kleine broertje of zusje zoo te kweken en te leiden dat het karakter gevormd wordt, voor hij te groot is het te veranderen. Als een boom oud is, kan hij niet meer gebogen worden. Zoolang ons kindje nog in 't wiegje ligt, kraait en met de voetjes trapt, zoolang is er nog niet veel te doen. Maar dan wordt het grooter, begint te praten en te loopen.

Dàn is het *uw* tijd, moeder.

Dàn over uw lieveling gewaakt, dag en nacht. Leer hem gehoorzaamheid en beleefdheid. 't Klinkt zoo aardig uit die kleine mond: „Dank u Moe!” of „alstublieft Pa!”

Kort geleden las ik op een blaadje deze korte raadgeving:

Voedt uw eerste kind het zorgvuldigst op, want hij moet meehelpen de anderen op te voeden. En dit is zoo. Is de oudste beleefd zullen ook de anderen dit worden. Wees steeds standvastig in uw houding tegenover de kinderen.

Een mar, een man, een woord, een woord, dient als ouder zijnde, zeker in toepassing te worden gebracht. Het eenmaal uitgesproken woord van den vader: „Het gebeurt niet,” moet gehandhaafd. Een kleine jongen vroeg zijn moeder bij een gelegenheid, wat langer op te mogen blijven. Vader en moeder die hun rede er voor hadden dit te weigeren, zeiden dat dit niet kon, waarop de kleine man zoo'n lawaai maakte en zoo dwong, tot hij ten laatste zijn zin kreeg, daar anders de avond verstoord zou zijn. Na dien wist hij steeds zijn wil door te drijven; „want,” zeide hij tegen een vriendje, „moeder kan niet tegen dwingen, daarom krijg ik altijd mijn zin.” Dit wil nu niet zeggen dat men de kinderen alles moet weigeren; integendeel; laat hen zooveel vrijheid als ge kunt. Gezonde kinderen kunnen niet stil zitten van 's morgens tot 's avonds. Neem hen mee naar buiten, laat ze stoeien

en ravotten tot hun wangen op appels gelijken. En 's winters als het geen weer is om naar buiten te gaan, kunnen zij binnenshuis zich evenzoo vermaken. Doch alles op zijn tijd. Moet het rustig zijn, neem ze dan om u heen en vertel of lees of kijk platen met hen, iets wat na een vermoeiend spel weer een aangename afwisseling is.

Dan nog een hoofdzaak. Het is een feit, dat geen bloem kan bloeien, zonder van tijd tot tijd gekoesterd te worden door de zonnearmte. Evenzoo onmogelijk is het voor een kind gelukkig te zijn, zonder liefkoozingen. Wanneer er veel broertjes en zusjes in een huisgezin zijn, komt het zoo vaak voor, dat alleen de kleinste deze weelde genieten. Dit is verkeerd. Als de groote broer, die al in de hoogste klas op school zit, verdriet of teleurstelling ondervindt, zal hij nooit naar zijn moeder gaan en haar hulp en liefkoozing vragen, tenzij moeder zelf hem toenadering geeft. Zijn de kleintjes naar bed, neem dan de grooten bij U, en kneed ze zooals een bakker zijn deeg. Uw zoon die wellicht spoedig de school zal verlaten, heeft raad en hulp noodig, om het leven in te gaan. Wie kan hem beter helpen dan zijn eigen moeder? Trek hem tot u, moeder, leg vertrouwelijk uw hand op zijn schouder, of sla uw arm om hem heen, en moedigt hem zoo aan om het goede te doen. En wanneer ge op deze wijze van jongs af aan met uw kinderen werkt, dan zal het geen zeldzaamheid zijn, al zijn ze groot, zij hun armen om uw hals slaan en met een kus danken voor uw goede lessen. Een meisje dat haar moeder iets wilde vertellen, waarvoor zij zich schaamde, zoodat zij haar moeder niet aan durfde zien, verborg haar gelaat aan moeder's borst en zoo vertelde ze wat haar bezwaarde. Zij zou dit zeker niet gedaan hebben, als zij al eens was teruggedreven met de woorden: „Doe toch niet zoo kinderachtig,” of „je bent toch geen klein kind meer?” Hierin moet men o, zoo voorzichtig zijn, daar de kinderen als ze opgroeien gauwer van de ouders verwijderd worden dan hun lief is. Toont het kind berouw, en nadert het met uitgestoken hand en gebogen hoofd, een beê op de lippen om vergiffenis, stoot die hand niet terug, want dan zal 't kind een tweede maal geen berouw meer toonen; maar schrei met hem mede, vertel hem hoe het u verdriette dat ge hem moest straffen, en dat boven al God nu bedroefd over hem is.

Oefen zulk een invloed op uw kinderen uit, dat al zijt ge zelf niet aanwezig, uw wetten gehandhaafd worden. Een jongen, wiens vrienden een geheime daad wilden gaan doen, deed niet mee, daar hij wist, dat zijn moeder er verdriet van zou hebben en haar vertrouwen in hem geschokt zou zijn. Natuurlijk zouden vader of moeder nooit hun kinderen met scheldnamen betitelen, zooals ik zoo menigmaal hoor, of hen sarren en plagen tot de kinderen kwaad zijn en brutaal worden.

Dat ieder kind op dezelfde wijze moet behandeld worden, en er zodoende een vaste stelregel van de opvoeding te maken is, is ten

eenenmale onwaar, doch hierin dient wijsheid en verstand gebruikt te worden. Dit kind is met zachtheid te winnen, terwijl een ander met strengheid moet behandeld worden. Deze enkele raadgevingen evenwel, die ik geef uit eigen ondervinding, in de kinderwereld opgedaan, zijn voor allen geschikt. Eén wil ik er nog bijvoegen en wel deze: Wordt door de ouders wel op de ernst van het gebed gewezen? Als de kleintjes naar bed gaan, knielt moeder dan met hen neêr en gaat zij zelf ook wel eens voor in 't gebed? Of zegt ze: „Bidden jullie maar met elkaar,” waardoor er gewoonlijk haastig iets door een der kleinen wordt gemompeld, wat dan als bidden wordt beschouwd. Leer hen ook voor hun ouders te bidden, dat zal de band der liefde sterker binden tusschen ouder en kind. Moge God de ouders zegenen met die kennis, welke noodig is, om de jeugd op te voeden in haar werk, zoodat de nu nog teere twijgjes zullen groeien tot boomen, welke vele goede vruchten zullen afwerpen. Als deze enkele regels daar een klein steentje toe mogen bijdragen, dan is het doel bereikt.

Zaai in 's levens lentemorgen
't Woord van God in 't hart des kinds.
O, dat zaad blijft niet verborgen
Daar ge 't zeker eens hervindt.

Ja, de ervaring mocht mij leeren,
Dat het vroeg gestrooide zaad,
Als wij 't doen in naam des Heeren,
Kiemen draagt en open gaat.

't Woord van God blijft toch in 't leven
't Eenigst vast en zeker goed.
't Beste dat ge aan 't kind kunt geven,
Is — „ten Hemel opgevoed.”

WAMEL.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 96.)

Behoudens haar andere antecedenten staat ook haar godsdienst vermeld, en weet hij alzoo dat het een „Mormoonsch” meisje is. Dit doet natuurlijk zijn argwaan toenemen en, niet wetende dat ik Engelsch versta, wendt hij zich tot zijne „co-laborers” op het kantoor, en vertelt hen dat het hier wel weer een geval zal zijn van „dat volkje dat heel de wereld overreist om slachtoffers te zoeken, in het bijzonder onder de jonge meisjes.” Ik laat mijn godsdienst en onze zende-

lingen niet ongestraft beleedigen, en vraag hem „kindly” wat hij aan te merken heeft op de „Mormonen,” en uit welke bron hij dergelijken laster haalt, hem mededeelende dat ook ik een „Mormoon” ben, en gaarne gewillig om hem, desgewenscht, alle ware inlichtingen te verschaffen. Mijn rechtmatigen toorn schijnt toch wat indruk op hem te maken, want rood als een kalkoensche haan betuigt hij zijn spijt en verzekert mij niets onbehoorlijks of beleedigends bedoeld te hebben. Of dat nu waar is laat ik maar in 't midden, in elk geval was de man nadien de dienstvaardigheid in persoon.

Zijne dienstvaardigheid en mijn ijver evenwel baten niets. Ik mag naar Ellis eiland, maar daar aangekomen mag ik ons reisgenootje niet spreken, want zij was juist onder „'t verhoor,” Men verzekert mij evenwel dat er geen sprake van is dat zij achtergehouden of weeromgestuurd zal worden, maar dat het slechts een veiligheidsmaatregel is door de autoriteiten genomen om onbeschermden en alleen reizende jonge meisjes niet anders dan onder behoorlijk geleide te laten vertrekken, voor welk geleide hundertwege zorg zal worden gedragen.

Ik bied de autoriteiten nog mijn geleide, en desnoods mijne borgstelling, aan, maar het eene zoowel als het andere is overbodig en van geene waarde. In elk geval heb ik nu de verzekering dat zij verder mag, en verwijder ik mij alzoo.

Ofschoon in 't land der vrijheid schijnt men toch zelfs hier in New-York, evenals overal elders, direct den vreemdeling te herkennen, want een en ander lachende, misschien wel spottende, opmerkingen, vermoedelijk betreffende onze kleeding, ontgaan mij niet. Wij, op onze beurt evenwel, drijven den spot met hunne nieuwsgierigheid en bevredigen onze belangstelling zoo goed mogelijk. De beroemde 5th Avenue rijden we af, gezeten boven op een soort straatomnibus, gedreven natuurlijk door de onmisbare benzinekracht. Wat een aardig gezicht is dat. Gezeten hoog en droog op de open bovenverdieping van zoo'n machine, en neer te zien op het gewoel om ons heen. Van af de 27ste straat, waar wij logeeren, is de rit tot het eindpunt van 5th Avenue, ongeveer een uur, en niets anders dan winkel aan winkel, [met duizenden elektrische bolletjes verlicht, en daar door heen en er om toe het gekrioel van ontelbare menigten voetgangers, auto's, andere voertuigen, enz. enz. Voor het avond is evenwel bezoeken wij nog de „Woolworth building”, het hoogste huis van New-York, en als zoodanig het hoogste huis van de wereld. Niet minder dan vier en vijftig verdiepingen is deze „sky-scraper” hoog. Met de lift natuurlijk. De „snelreïnlift,” althans de aanduiding is „express,” en inderdaad, het ding stopt niet op heel zijn lange hoogtereis, en gaat met een vaart dat mij de ooren er van gaan suizen. Wat een duizelingwekkend gezicht daar boven op het dak van dat hooge huis. Wij

zien New-York aan onze voeten liggen, en de menschen beneden in de straten lijken juist mieren, terwijl er overal grootere insecten met zwarte ruggen door heen schijnen te kruipen. Dat zijn de tallooze automobiëlen. Zie, daar kruipt een trein. Is het niet juist of zij kruipt? De rails lijken juist de spoorlijntjes uit een speelgoeddoos, en inderdaad is heel het vergezicht niet beter te vergelijken dan bij een groote Neurenbergerdoos die, opgesteld, onze kleintjes zooveel bekoorlijkheid kan bieden. In de verte ontdekken wij de „Nieuw-Amsterdam,” met zoowaar in den top de Nederlandsche driekleur. Overigens is natuurlijk de vlag der sterren en strepen de meest overheerschende in deze wereldhaven. Honderden dokken en pieren tellen wij, uitgebouwd in het water van de Hudsonbaai, die thans juist een speelvijvertje lijkt.

Nog een ondervinding, dien Zaterdag, die ik nog even vertellen moet. We hadden thuis veel gelezen van Wallstreet, en nu eenmaal in Rome zijnde moesten we natuurlijk ook den paus zien. Naar Wallstreet dus, het groote centrum van de geldwereld. De weg was niet moeilijk te vinden, ik was er reeds eerder geweest zooals ik al verteld heb. Wallstreet is een onooglijke straat en maar kort. Bovendien loopt zij tamelijk steil naar beneden. Ik had er mij in Holland natuurlijk altijd een geheel verkeerde voorstelling van gemaakt. Uit al, letterlijk al de ramen der drie tot tien verdiepingen hooge huizen de gezichten van mannen wien de hartstocht van hun werk uit de oogen kijkt. Behalve een onbeschrijfelijk rumoer en geschreeuw, de gebarentaal van de New-Yorksche geldmannen. Het schijnt of elkeen zijn jeugd in een doofstommeninstituut gesleten heeft om de gebarentaal van deze ongelukkigen te leeren. Uitsteken van handen, gebuig van vingers, spraaklooze bewegingen met den mond, het brengen van hand of vinger op een bepaalde wijze aan 't een of ander gelaatsdeel, zijn allemaal teekenen die hunne afzonderlijke bedoeling hebben, voor ons natuurlijk onverstaanbaar. Niet alleen beweegt zich achter de onooglijke en slordige ramen een compacte menigte, maar eveneens is heel de straat zwart en vol van menschen, Menschen overal. En niet alleen volwassen mannen, maar jongens van veertien tot zestien jaar doen reeds ijverig mee. De onontbeerlijke telefoon is ieders hulp. Ik zie sommigen zelfs dit instrument aan het oor en mond vastgebonden. Ongetwijfeld worden op die wijze de noodige boodschappen aan klanten en lastgevers overgebracht. Zien kunnen we natuurlijk alleen, van begripen is geen sprake.

Onze nieuwsgierigheid heeft de belangstelling van enkelen opgewekt. Of allicht is het beter juist andersom te zeggen dat namelijk onze belangstelling hunne nieuwsgierigheid heeft opgewekt, alhans een der geldhandelaars komt naar ons toe, bekijkt ons een oogenblik van het hoofd tot de voeten, en daar we op zijn verwonderde blik

en afkeurenswaardige houding niet zoo heel gauw het hazenpad kiezen, probeert hij het met spot, en zegt tot mijn twaalfjarig dochtertje, „My curlyheaded girly, let me put you in the telephone.” Dus ook hier verlangt de effectenhandel geen dwarskijkers, precies als in Amsterdam en Rotterdam waar men, eveneens met spot en lacherij den effectenhoek wordt uitgedreven als men, als oningewijde het waagt hunnen heiligen tempel binnen te treden. De handel daar evenwei geschied in een afzonderlijk gebouw alwaar de eventueele eigenaren natuurlijk het volste recht hebben ongewenschte elementen niet binnen te laten, maar in New-York wordt men zelfs van de publieke straat gedrongen. Toch is Wallstreet zeer interessant, en wij op onze beurt lachen onzen „curly-headed” geldman hartelijk wat uit, en storen ons niet aan zijn gespot en gelach, maar kijken zoo lang het ons lust.

Twintigste dag, Zondag 16 Juni.

Vandaag valt er weinig voor dat de moeite van vermelden waard is. Vrijdag van te voren hadden wij, in een der drukste straten van New-York, een Hollandsch meisje ontmoet dat, jaren geleden ook naar „Zion” was gegaan, maar naar zij zeide had ze Zion maar een dorpje gevonden en was daarom maar naar New-York vertrokken, 't Evangelie was haar ook niet goed bevallen en toen had ze ook maar van „religion” verwisseld. Nog al gemakkelijk, de zijden japon was vuil (ze had haar zelf vuil gemaakt, maar dat vertelde ze niet) en nu had ze maar een katoenen japon aangetrokken. Nieuw katoen glimt ook haast gelijk als zijde. Het meisje nu met de katoenen jurk had ons gezegd dat er in New-York wel een vergaderlokaal was van Heiligen der Laatste Dagen, en dat zij het ons Zondag wel wijzen wilde, maar of nu inmiddels ook het katoenen jurkje reeds vuil geworden was of wel dat de boodschap vergeten werd, zij daagde niet op en wij zijn dus dien Zondag niet ter kerke geweest.

We hebben in New-York nog Coney Island bezocht, maar of wij de juiste plaats van vermaak niet gevonden hebben of wel dat het ons niet bijzonder interesseerde, wij vonden Coney Island niet te vergelijken met ons eigen heerlijk Scheveningen, en zijn er fluks weer vandaan gegaan, nadat we eerst een politieagent uit zijn humeur gebracht hadden door een automobielweg voor voetpad te gebruiken. Dat was doodzonde, en ofschoon vriendelijk, we werden toch met den meesten aandrang vermaand „to leave the road alone” en op de „sidewalk” te wandelen. Wij hebben aan zijne vermanig voldaan en voorts nog een „ice cream” gekocht, waarna we met de „express” en de „elevated railroad” naar huis zijn gespoord.

Een en twintigste dag, Maandag 17 Juni.— Reeds om half acht vertrokken met den trein, genieten we van de schoone omstreken van New-York, en sporen heel den dag door om des avonds acht uur in Buffalo aan te komen, 't Regent nu we hier zijn. Dat belooft

niet veel voor morgen als we van plan zijn de Niagara te bezoeken, voor welk doel we hier zijn afgestapt. Vol stof en smook zoeken we, voor we te bed gaan, eerst onzen troost in een verfrisschend bad, en dan onder de dekens of eigenlijk alleen maar onder de lakens, want voor dekens is het veel te warm. Weer treffen we het dat we een goed en niet te duur hotel hebben. Bijzonders valt er heel den dag niet voor, en mijn geest is vermoeid om veel indrukken te verzamelen en in mijn dagboek vast te leggen. Voor vandaag moet het dus maar welletjes zijn.

(Wordt vervolgd.)

Rijmpreekjes.

No. 19. Doorslaand Bewijs.

Het schip verging met man en muis.... Neen, toch niet! één man is ontkomen aan 't storm-gezweepte golfgebruis. Met een stuk wrakhout opgenomen, wordt hij op 't vreemde strand gesmakt. Waar is hij? Ergens in de tropen! Door angst en lijden als geknakt, slaagt hij er echter in, te loopen.

Als 't eens een onbewoonde kust, een eiland is uit jeugdverhalen, met beesten op zijn bloed belust, of, erger nog, met kannibalen! Een rilling vaart hem door het lijf; als zulk een lot hem is beschoren, dan zou hij liever, buiten kijf, tot de verdronkenen behooren.

't Is donker. Ha! ginds gloort een licht! Dáárheen, vol hoop en toch vol vreezen, door 't struikgewas den pas gericht. O, dat het vrienden mochten wezen! Het is een hut! in 't nachtelijk zwart vertoont haar vorm zich toch nog zwarter. Hoe beeft zijn hand, hoe bonst zijn hart....Wacht blij onthaal of bange smart er?

Voorzichtig sluipt hij naderbij....hoort stemgegons....dan, plots, luid schelden: „Je speelt met valsche kaarten, jij....!” met leelijk vloekwoord, niet te melden. De man zijgt neder op den grond. „Niets liever had ik kunnen wenschen,” klinkt vol ontroering uit zijn mond, „dank, hemel, dank, 't zijn Christenmensen!”

Zijn, lezer, vloeken, kaartspel, wijn, bewijzen van úw Christen-zijn?

FRANK I. KOOYMAN.

Overleden.

ROELOF FENNEMA. — Te Rotterdam overleed op 28 Februari 11. Broeder R. Fennema, Hij werd geboren op 1 Juni 1846, gedoopt door Ouderling B. Jansen op 13 Juli 1894 en bevestigd door Ouderling E. Bennion.

Buitengewone vergadering.

Te Leiden werd op Donderdag 6 Maart in het gewone vergaderlokaal eene buitengewone vergadering gehouden. Het Haagsche zangkoor, onder leiding van Broeder Jacob Bos, had zijn medewerking toegezegd. Spreker was Ouderling Jacobus J. van Langeveld, van Rotterdam, die als onderwerp gekozen had: „Een profeet der laatste dagen”. De zaal was geheel gevuld en aandachtig werd geluisterd, zowel naar den spreker, als naar de verschillende liederen, die door het koor op bekwame wijze ten gehoorde werden gebracht.

Conferentie-Aankondiging.

Op Zondag 6 April a.s. zal de halfjaarlijksche Groninger Conferentie worden gehouden.

Drie vergaderingen zijn belegd in het Concerthuis, Poelestraat, en wel 's morgens om 10, 's middags om 2 en 's avonds om 6 uur.

Leden, vrienden en belangstellenden zullen hartelijk welkom zijn.

Ontslagen.

Ouderling Elbert Stephenson werd 22 Februari l.l. ontslagen en keerde op 8 Maart met de s.s. „Noordam” van de H. A. L. naar huis terug, na vanaf 25 October 1916 in het zendingsveld gearbeid te hebben. Ouderling Stephenson is in Amsterdam, Utrecht en Groningen werkzaam geweest, in welke laatste twee plaatsen hij als President optrad. Zijne zending werd iets verkort doordien hij lijdende was aan eene hevige longontsteking, een gevolg zijnde van de Spaansche griep, en welke in dit klimaat zoo langzaam genas, dat het beter voor hem werd geacht, naar eigen vaderland terug te keeren, om daar in de heldere lucht, in de toppen der bergen, herstel van gezondheid te vinden.

Ouderling Stephenson was zeer bemind in de zending en een voorbeeld voor allen; daarom speet het ons te meer hem in dezen toestand te moeten zien vertrekken, maar wij wenschen hem een voorspoedige reis en behouden aankomst toe bij zijne geliefden. Moge God hem met een spoedig herstel zegenen en hem kracht en geluk in zijn verder leven schenken.

Verplaatst.

Ouderling Herbert E. Williams, thans leider der Utrechtsche vertakking, is aangesteld als President der Groningsche Conferentie.

INHOUD.

De hoofdbron van		Lake City	„ 107
macht	Blz. 97	Rijmpreekjes	„ 111
Verslag van de Amster-		Overleden	„ 111
damsche Conferentie	„ 101	Buitengewone vergade-	
Hoeveel Joden er zijn	„ 104	ring	„ 112
Eenige wenken aangaan-		Conferentie-aankondiging	„ 112
de de opvoeding van		Verplaatst	„ 112
kinderen	„ 105	Ontslagen	„ 112
Van Utrecht naar Salt			